

Arrest

nr. 289 942 van 7 juni 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, op 9 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 januari 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 april 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 3 mei 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 3 februari 2021 in naam van haar minderjarige kinderen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang door het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 10 januari 2023 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.02.2021 werd ingediend en op data van 27.01.2022, 04.02.2022 en 27.12.2022 werd geactualiseerd door :

[...]

[...]

Nationaliteit: Bosnië-Herzegovina

Wettelijk vertegenwoordigd door hun moeder:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

De door betrokkenen voorgelegde stukken met name hun Belgische geboorteaktes kunnen niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde identiteitsdocumenten. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde" (RVV nr. 11.335 van 19.05.08).

De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag is dus niet vervuld."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"Schending van de materiële motiveringsplicht — Art. 62 Vw. en art 3 wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen — onzorgvuldigheid, onredelijkheid en disproportionaliteit bij het nemen van de beslissing - schending van artikel 22bis, 4° lid van de Belgische Grondwet -Art3 van het IVRK — art 24 Handvest inzake de grondrechten van de EU (met rechtstreekse werking) — overweging 18 herschikte kwalificatierichtlijn.

De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan onzorgvuldigheid, onredelijkheid; De minister heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenbevinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop hij het besluit steunt, moet de nodige zorgvuldigheid betracht worden.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenbevinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand, geloofwaardig maken.

De beslissing waartegen beroep is gemotiveerd als volgt : " De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal Paspoort of een gelijkgestelde reistitel noch van een Kopie van de nationale identiteitskaart , noch van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarden op grond van art 9bis par 1 van de wet van 15/12/1890, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15/09/2006.

De door betrokkenen voorgelegde stukken met name hun Belgische geboorteaktes kunnen niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde identiteitsdocumenten.

Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont de geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde "

De documentaire onontvankelijkheidsvoorwaarden voor deze aanvraag is dus niet vervuld.

Dat verzoekers beide minderjarig (resp. 12 en 11 oud) en in België werden geboren.

Dat zij geen nationale identiteitskaart bezitten en ze derhalve ook niet kunnen meedelen.

Dat zij derhalve, niettegenstaande zij in België geboren zijn en steeds ononderbroken in België gewoond hebben nooit de mogelijkheid zullen hebben om hun verblijf te regulariseren.

Dat bij elke beslissing die minderjarigen aangaat het belang van de minderjarige de eerste overweging moet zijn.

Dat een voortdurend illegaal verblijf zeker niet in het belang is van de minderjarige.

Dat het in het belang ligt van de minderjarige dat zijn aanvraag tot regularisatie minstens ten gronde wordt beoordeeld door de bevoegde diensten.

Dat in casu Belgische geboorteakten voorliggen.

Dat deze geboorteakten , zoals de bestreden beslissing zelf zegt, ook bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart ook al heeft ze niet dezelfde bewijswaarde omdat een geboorteakte niet aantoont dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document.

Dat dit nochtans voor Belgische geboorteakten door de Belgische autoriteiten snel kan geverifieerd worden.

Men kan dan ook onmogelijk aannemen dat de kinderen gebruik zouden kunnen maken van geboorteaktes die niet de hunne zijn.

Het gebruik van een Belgische geboorteakte door meer dan een persoon om zich te identificeren , zou immers snel aan het licht komen op basis van de andere bijgehouden officiële registers. (oa registers van inschrijving/adres - administratie bij ministerie van onderwijs)

De kinderen hebben het bezit van staat zoals volgt uit de geboorteakten ; naam , geboortedatum, geboorteplaats en naam van hun moeder (wiens dossier gekend in bij DVZ) Er is overeenstemming met de andere meegedeelde documenten oa de schoolrapporten van de kinderen.

Uit het geheel van de gekende gegevens in het dossier volgt duidelijk dat de kinderen zich vereenzelvigen met de meegedeelde geboorteakten.

De overheid dient de dossiers zorgvuldig voor te bereiden en rekening te houden met al de elementen van de zaak alvorens tot een beslissing te komen; met name dat het Belgische geboorte akten betreft en de kinderen vanaf de geboorte in België woonden; vanaf de kleuterschool ingeschreven waren in het Belgische schoolsysteem; ook in het dossier bij DVZ van wettelijk vertegenwoordiger (de moeder) vermeld staan.

Er anders over oordelen is al de formalistisch en onredelijk in zaken die kinderen aanbelangen en druist in tegen het belang van het kind.

In het belang van de kinderen kon minstens aan de kinderen gevraagd worden om gehoord te worden inzake; zodat de overeenstemming al dan niet kon blijken uit deze verhoren.

Elk kind heeft immers het recht om gehoord te worden in aile aangelegenheden die hem aanbelangen.(art 12 IVRK en 8 EVRM)

Het middel is gegrond.

De beslissing waartegen beroep is onzorgvuldig genomen en onredelijk."

2.2. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad merkt op dat uit de lezing van de bestreden beslissing op duidelijke wijze blijkt op welke gronden in feite en in rechte deze werd genomen. Verzoekster geeft er blijk van deze motieven te kennen vermits zij deze inhoudelijk betwist en poogt te weerleggen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS, nr. 167.411, 02.02.2007; RvS, nr. 154.954, 14.02.2006). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (zie o.m. RvV, nr. 2085, 28.09.2007).

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Het redelijkheidsbeginsel staat uw Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing is gesteund op het determinerende motief dat de aanvraag niet is vergezeld van een kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1, van de vreemdelingenwet. De beslissing motiveert verder dat de voorgelegde stukken, met name de Belgische geboorteaktes van verzoeksters kinderen niet kunnen worden aanvaard als identiteitsdocumenten. Hoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde.

Waar verzoekster in de uiteenzetting van het middel betoogt dat de geboorteaktes die werden voorgelegd wel degelijk relevante identiteitsgegevens bevatten zodat de aanvraag ontvankelijk had moeten worden verklaard, merkt de Raad op dat artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de aanvrager dient te beschikken over een identiteitsbewijs. Artikel 7 § 1, van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 preciseert *in concreto* welke identiteitsdocumenten betrokkene dient voor te leggen, namelijk een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart. Een geboorteakte valt hier niet onder. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekster niet betwist dat zij de vereiste documenten niet voorgelegd heeft.

De bestreden beslissing verwijst naar de toepasselijke wettelijke bepalingen zodat de verwerende partij er niet toe gehouden was verder te motiveren waarom een geboorteakte een paspoort of een identiteitskaart niet kan vervangen. Met haar betoog zet verzoekster uiteen dat zij in de onmogelijkheid verkeert om een identiteitskaart of paspoort voor te leggen.

Een geboorteakte – die niet meer zegt dan dat een persoon met een erop vermelde identiteit op een bepaalde plaats en tijdstip is geboren – is geen identiteitsdocument en toont niet aan dat degene die het document voorlegt de persoon is die in dit document wordt omschreven. Waar verzoekster aanvoert dat de overheid aan de hand van de gegevens in de geboorteaktes zelf verder onderzoek moest voeren naar de correcte identiteit van verzoeksters kinderen, gaat zij er aan voorbij dat het, conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de aanvrager toekomt om de nodige bewijzen ter ondersteuning van de aanvraag voor te leggen; zo ook het wettelijk vereiste identiteitsdocument.

Verzoekster toont met haar betoog niet waarom zij in de onmogelijkheid zou zijn om voor haar kinderen identiteitsdocumenten te verkrijgen. Evenmin maakt zij duidelijk waarom de vereiste om de identiteit te bewijzen van de kinderen voor wie zij een verblijfsaanvraag indient, in strijd zou zijn met de belangen van het kind of van artikel 8 van het EVRM.

Verder wordt in het middel niet uiteengezet op welke wijze de artikelen 3 van het Kinderrechtenverdrag, 24 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, 22bis van de Grondwet en de overwegingen 18

van de herschikte Kwalificatierichtlijn zouden geschonden zijn, zodat het middel wat betreft de opgeworpen schending van deze rechtsregels als niet-ontvankelijk moet worden beschouwd.

Waar verzoekster aanvoert dat de kinderen moesten worden gehoord, merkt de Raad op dat de thans bestreden beslissing een antwoord is op een aanvraag die door de verzoekers zelf werd ingediend, zodat verzoekers bij die aanvraag alle gelegenheid hebben gehad om hun standpunt aan de overheid kenbaar te maken.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT